DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ
W GDAŃSKU

Gdańsk, 20 marca 1954 | Nr 5 | Poz. 20 — 26

TREŚĆ:

PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE

20

UCHWAŁA Nr 120/X/54

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku

z dnia 27 lutego 1954 r.

w sprawie nałożenia na kierowców dorożek samochodowych (taksówek) obowiązku posiadania specjalnych zaświadczeń, stwierdzających znajomość przepisów drogowych, stawek taryfowych za przejazdy oraz topografii miasta (powiatu), na terenie którego pracują zarobkowo.

Kierując się potrzebami polepszenia stanu bezpieczeństwa na drogach publicznych przez ukrócenie samowoli kierowców dorożek samochodowych (taksówek) — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej na podstawie § 41 ust. 1 i § 69 ust. 1 rozporządzenia z dnia 27. X. 1937 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. Nr 85, poz. 616) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministrów Transportu Drogowego i Lotniczego oraz Obrony Narodowej z dnia 15. XII. 1953 r. (Dz. U. z 1954 r., Nr 3, poz. 6)

postanawia,

co następuje:

§ 1. Wszyscy kierowcy, zarejestrowanych na terenie województwa gdańskiego dorożek samochodowych (taksówek osobowych i bagażowych) oraz osoby zamierzające wykonywać ten zawód na obszarze województwa gdańskiego obowiązane są do posiadania i okazywania na żądanie organów kontroli drogowej specjalnych zaświadczeń zwanych potocznie „kartami dorożkarskimi".

§ 2. Właściciele dorożek samochodowych (taksówek) nie mogą pod odpowiedzialnością karno-administracyjną zatrudniać w charakterze kierowców sił najemnych, dorywczo angażowanych, nie posiadających „kart dorożkarskich".

§ 3. Zaświadczenia wymienione w § 1 niniejszej uchwały wydawane będą kierowcom po złożeniu przez nich z wynikiem pomyślnym specjalnego egzaminu przed Komisją Egzaminacyjną dla Kierowców Samochodowych przy Wydziale Komunikacji Drogowej Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku, niezależnie od posiadania pozwolenia na prowadzenie pojazdów na drogach publicznych.

§ 4. Przedmiotem specjalnego egzaminu dla kierowców dorożek samochodowych będzie wykazanie dokładnej znajomość obowiązujących przepisów drogowych, stawek taryfowych za przejazdy oraz topografii miasta (powiatu), na terenie którego kierowca wykonuje swój zawód.

§ 5. Poleca się Wydziałowi Komunikacji Drogowej:

a) przystąpić niezwłocznie do zorganizowania wymienionych w § 3 i 4 niniejszej uchwały egzaminów;

b) zwrócić uwagę — w formie okólnika — organom kontrolnym służby drogowej na konieczność sporządzania doniesień karno-administracyjnych z art. 21 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach drogowych na drogach publicznych (Dz. U. Nr 89, poz. 656) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 14. II. 1928 r. (Dz. U. Nr 18, poz. 151) w łączności z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 15. XII. 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. Nr 66, poz. 454) — w stosunku do kierowców dorożek samochodowych (taksówek), którzy nie będą posiadać „kart dorożkarskich", oraz właścicieli (koncesjonariuszy) dorożek samochodowych (taksówek), zatrudniających w charakterze kierowców osoby najemne, nie posiadające „kart dorożkarskich".

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1954 r.

Za Prezydium Rady Narodowej

St. Muszyński
Sekretarz Prezydium

A. Bigus
Z-ca Przewodn. Prezydium

21

ORZECZENIE

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku

z dnia 17 marca 1954 r.

w sprawie zniesienia obwodu rybackiego „Jezioro Małe Borzechowskie" i włączenia obszaru wód tego jeziora do obwodu rybackiego „Jezioro Duże Borzechowskie", położonego w dorzeczu rzeki Wierzycy, na terenie gmin Zblewo i Lubichowo w powiecie starogardzkim.

Na podstawie art.art. 19, 20 i 34 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. Nr 35, poz. 357) w brzmieniu ustalonym art. 67 rozporządzenia z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. Nr 110, poz. 976), oraz § 1 i 2 rozporządzenia z dnia 25 marca 1935 r. o ogłaszaniu orzeczeń o tworzeniu i zmianach obwodów rybackich (Dz. U. Nr 24, poz. 165) i zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 7 listopada 1946 r. Nr P. R. z VI-1/2184 w sprawie tworzenia obwodów rybackich na jeziorach państwowych — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej na wniosek Zespołu Rybackiego PGR „Piotrowo" i po zasięgnięciu opinii specjalnie powołanej do tego celu Komisji

orzeka,

co następuje:

Znosi się obwód rybacki „Jezioro Małe Borzechowskie", utworzony orzeczeniem Wojewody Gdańskiego z dnia 16-go czerwca 1948 r. (Gd. Dz. Woj. Nr 13, poz. 118), a obszar wód tego jeziora włącza się do obwodu rybackiego „Jezioro Duże Borzechowskie".

Nowoutworzony w ten sposób obwód rybacki obejmuje swym zasięgiem obszar wód otwartych jezior: Wielkie Borzechowskie, Małe Borzechowskie i Steklin wraz z łączącymi je strugami, o nieokreślonej dotychczas nazwie, oraz strugą bez określonej nazwy, wypływającą z jeziora Steklin, na odcinku do dolnej krawędzi mostu na drodze z Radziejewa do Wysokiej — w miejscowości Steklin.

Opisany w poprzednim zdaniu obwód rybacki położony jest w obrębie gmin Zblewo i Lubichowo, powiat Starogard Gdański.

Władzą administracyjną właściwą w rozumieniu art. 98 cytowanej na wstępie ustawy o rybołówstwie dla sprawowania nadzoru nad nowoutworzonym obwodem rybackim — jest Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Starogardzie Gdańskim.

Od orzeczenia niniejszego służy w myśl art. 75 ust. 1 rozporządzenia z dnia 22. III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. Nr 36, poz. 341) prawo odwołania do Ministerstwa Rolnictwa za pośrednictwem Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku — w ciągu dni 14-tu, licząc od dnia ogłoszenia orzeczenia we właściwych gminach nabrzeżnych.

Za Prezydium Rady Narodowej
A. Bigus
Z-ca Przewodn. Prezydium

PUBLIKACJE

22

KOMUNIKAT

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku

z dnia 9 marca 1954 r.

w sprawie zmian w składzie osobowym Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku.

Podaje się do wiadomości, że w związku z przejściem Ob. B. Geragi do pracy na inny teren — Wojewódzka Rada Narodowa na sesji w dniu 4 marca 1954 r. uchwałą Nr 3/I/54 odwołała Go ze stanowiska przewodniczącego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku.

Na tej samej sesji uchwałą Nr 4/I/54 Wojewódzka Rada Narodowa wybrała na stanowisko przewodniczącego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej — Ob. W. Szellgę, dotychczasowego zastępcę przewodniczącego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Na stanowisko zastępcy przewodniczącego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej wybrany został Ob. Cz. Makowski.

Sekretarz Prezydium: **St. Muszyński**

23

OBWIESZCZENIE

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku

z dnia 16 marca 1954 r.

w sprawie prowadzenia walki ze szkodnikami roślin oleistych.

Do plantatorów roślin oleistych!

Produkcja nasion rzepaku, rzepiku ozimego i jarego ponosi corocznie duże straty na terenie naszego województwa na skutek pojawiania się szkodników roślin: słodyszka, gnatarza i pchełki rzepakowej.

Straty te w zbiorach rzepaków i rzepików wynoszą rok rocznie 10—20%, a czasem i znacznie więcej. Zwalczanie przeto szkodników roślin oleistych leży w żywotnym interesie rolników i przyczynia się do ogólnego wzrostu produkcji roślinnej.

Słodyszek rzepakowiec — to mały chrząszczyk długości około 2—3 mm o barwie czarnej z zielonkawo-niebieskim połyskiem. Spotyka się go masowo od wczesnej wiosny na kwiatostanach rzepaku i rzepiku oraz na innych roślinach oleistych — krzyżowych (pojawia się na terenie naszego województwa już w I-szej dekadzie kwietnia).

Najdotkliwsze szkody wyrządza słodyszek rzepakowiec przez żerowanie jego chrząszczy **na pąkach** rzepaku i rzepiku w okresie od najwcześniejszej wiosny do rozwinięcia się pierwszych kwiatów. Przy takim żerowaniu ulegają zniszczeniu słupek i zalążnia, na skutek czego roślina nie wytwarza nasion. Żer chrząszczy i larw w rozwiniętych już kwiatach rzepaku i rzepiku nie jest szkodliwy.

Pchełki — są to małe, o 2—4 mm długości owalne chrząszcze. Barwa ich ciała jest czarna względnie ciemno-niebieska z metalicznym połyskiem. Niektóre gatunki mają na grzbiecie po 2 szerokie żółte paski. Najłatwiejszy sposób ich rozpoznania — to ich zdolność wykonywania skoków. Gdy są czymś zaniepokojone, skaczą z roślin podobnie jak pchły i stąd ich nazwa. Szczególnie poważne szkody wywołują pchełki na roślinach jarych i młodych. Uszkodzenia wywołane przez pchełki łatwo można poznać, gdyż liście takich roślin są podziurawione jak sito. Wskutek tego rośliny opóźniają swój wzrost, są osłabione i często giną.

Larwy gnatarza rzepakowca — są barwy ciemno-zielonej o odcieniach przechodzących do barwy czarnej, ciała miękkiego i wilgotnego. Wylęgłe larwy żerują początkowo na dolnej stronie liści i dlatego są niewidoczne. Dopiero osiągnąwszy wielkość około 8 mm zjadają liście od brzegu i stają się widoczne. Żarłoczność ich jest tak wielka, że w ciągu kilku dni niszczą całkowicie pole zaatakowane, objadając liście, kwiatostany i młode łuszczyny.

Zwalczanie:

Ponieważ słodyszek jest u nas stałą plagą, musi być on energicznie i bezwzględnie zwalczany. Walka ze słodyszkiem rzepakowcem winna być przeprowadzana od dnia jego wystąpienia na polach rzepaku czy rzepiku — w okresie przed kwitnieniem tych roślin. Późniejsze zwalczanie jest bezcelowe, gdyż po zakwitnięciu roślin słodyszek już jest nieszkodliwy.

Pierwszą fazę walki należy przeprowadzić wtedy, gdy na polu stwierdzimy średnio po 5 chrząszczy na jednej roślinie. Przy poszukiwaniu szkodnika należy przejść przez środek pola i nie brać pod uwagę roślin brzeżnych, które są zawsze silniej zaatakowane.

W walce ze słodyszkiem należy stosować metodę mechaniczną i chemiczną.

Zwalczanie mechaniczne polega na wyłapywaniu chrząszczy ramą chwytną lub aparatem wanienkowym — przy użyciu melasy. Wyłapywanie słodyszka rzepakowca należy powtarzać co kilka dni, ponieważ chrząszcze stale nalatują na pole.

Zwalczanie chemiczne polega na opylaniu upraw rzepaku i rzepiku takimi środkami chemicznymi jak: DDT, Azotoks i Gesarol, przy użyciu 20 kg preparatu na 1 ha, względnie przez opryskiwanie Azotoksem emulgowanym m-25 lub Duolitem w stosunku: 1000 litrów cieczy na 1 ha (4 litry preparatu na 100 litrów wody).

Nie można opylać roślin kwitnących ze względu na możliwość zatrucia pszczół.

Walkę z gnatarzem rzepakowcem prowadzić należy natychmiast po zauważeniu młodych larw. Ponieważ larwy gnatarza są bardzo niemrawe i trudno im jest poruszać się, przez to strząśnięte z roślin na ziemię giną często, zanim powtórnie zdołają wejść na roślinę. Otrząsanie należy przeprowadzać rankiem, posługując się długim sznurem ciągnionym przez 2 osoby w poprzek pola. Sznur powinien silnie naginać rośliny, przez co larwy zostaną strząśnięte. Zabieg ten należy powtórzyć kilkakrotnie.

Zwalczanie chemiczne gnatarza przeprowadza się przez opylanie roślin Arsopulem, stosując go w ilości około 20 kg na 1 ha, lub przez opryskiwanie roztworem arsenianu wapnia (4 kg arsenianu wapnia na 1000 litrów wody).

Pchełki — wyrządzają największe szkody w okresie, gdy rośliny są jeszcze młode. Dlatego w tym czasie należy opylać rośliny preparatem DDT lub HCH (Gesarol, Azotoks, Bentoks) w ilości 15 kg na 1 ha. Zabieg należy wykonywać w dzień słoneczny, natychmiast po wzejściu roślin i po stwierdzeniu na nich obecności pchełek. Opylanie należy powtórzyć po 3—4 dniach, o ile chrząszcze pojawią się znowu w dużej ilości. Po wypuszczeniu drugiej pary listków można zaprzestać zwalczania pchełek, ponieważ w tym stadium rozwoju listki te są wystarczająco silne, aby wytrzymać żer szkodników.

Obywatele plantatorzy!

Aby można było skutecznie zwalczać szkodniki roślin, należy najpóźniej w terminie do dnia 25 marca bieżącego roku zaopatrzyć się w środki chemiczne, a w melasę do dnia 15-go kwietnia bieżącego roku, oraz przygotować do użytku ramy chwytne i aparaty wanienkowe.

Środki chemiczne należy odebrać w GS-ach lub Cukrowniach za okazaniem umowy plantacyjnej.

Aparatura ochrony roślin znajduje się do wypożyczenia: lekka w GOM-ach, a ciężka w POM-ach.

Obywatele plantatorzy!

Walkę ze słodyszkiem, pchełką i gnatarzem przeprowadzimy w tym roku zbiorowo i równocześnie na wszystkich opanowanych przez szkodnika plantacjach rzepaku.

Zwalczając zbiorowym wysiłkiem szkodniki roślin, podniesiemy przez to plon rzepaków, przyczynimy się do wykonania zakreślonych na rok bieżący planów gospodarczych, służących podniesieniu stopy życiowej wszystkich ludzi pracy naszego Państwa Ludowego.

Za Prezydium Rady Narodowej

A. Bigus

Z-ca Przewodn. Prezydium

24

KOMUNIKAT

Wojewódzkich Zakładów Obrotu Paszami w Gdańsku

z dnia 12 marca 1954 r. (Nr Handl. 4/594/54)

w sprawie nowych cen skupu siana i słomy.

Mając na uwadze zwiększone potrzeby na siano i słomę w okresie przednówkowym, Prezydium Rządu uchwałą Nr 102/54 z dnia 5. III. 1954 r. zmieniło dotychczas obowiązujące górne limity cen skupu siana i słomy.

Zmiana powyższych cen podyktowana jest troską Rządu o zebranie wszystkich wygospodarowanych nadwyżek paszowych, jakie w okresie obecnym znajdują się jeszcze u producentów i przekonanie rolników o korzyściach wypływających z racjonalnej gospodarki produktami słomiastymi.

Skup nadwyżek paszowych przez handel uspołeczniony, tj. przez Zakłady Obrotu Paszami, za pośrednictwem Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska", zapewnia producentom maksymalne ceny, a jednocześnie wyeliminuje handel spekulancko-łańcuszkowy.

Zgodnie z powyższą uchwałą i postanowieniami Państwowej Komisji Cen — Wojewódzkie Zakłady Obrotu Paszami w Gdańsku wprowadzają na terenie województwa gdańskiego z dniem 12 marca 1954 r. następujące nowe, wyższe ceny skupu pasz słomiastych:

1. Siano:	
a) siano „ekstra" (koniczynowe)	— zł 137,—
b) siano standartu I	— zł 110,—
c) siano standartu II	— zł 88,—
d) siano standartu III	— zł 66,—
e) siano standartu IV (pakowe, przemysłowe)	— zł 33,—
2. Słoma zbożowa:	
a) słoma standartu I — paszowa	— zł 90,—
b) słoma standartu II — ściółkowa	— zł 58,—
3. Sieczka:	— zł 110,—
Poza tym skupuje się:	
a) słomę szuwarową po	— zł 40,—
b) słomę rzepakową i rzepikową po	— zł 20,—

Powyższe ceny rozumie się za 100 kg towaru netto z dowozem do spółdzielczego punktu skupu (Gminne Spółdzielnie „Samopomoc Chłopska") lub do wagonu na stacji załadowczej. Do cen powyższych nie dolicza się żadnych dodatkowych opłat.

Zgodnie z § 4 wymienionej uchwały Prezydium Rządu, ustalone przez Wojewódzkie Zakłady Obrotu Paszami w Gdańsku ceny skupu, obowiązują wszystkie uspołecznione instytucje skupujące paszę objętościowe na zaopatrzenie innych odbiorców lub też na potrzeby własne.

Dyrektor Wojewódzkich Zakładów Obrotu Paszami w Gdańsku

J. Zamojski

25

KOMUNIKAT

Wojewódzkiego Zarządu Przedsiębiorstw i Urządzeń Komunalnych w Gdańsku

z dnia 16 marca 1954 r.

o utworzeniu „Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Pralni i Farbiarni w Gdańsku".

Zarządzeniem Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku Nr PUK 10 - 2/3-4/54 z dnia 3 lutego 1954 r., wydanym w wykonaniu powziętej w dniu 9 listopada 1953 r. uchwały Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej — po uzyskaniu zgody Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 26 stycznia 1954 r. Nr 0/7/92/53 — utworzone zostało Przedsiębiorstwo Państwowe, działające według zasad rozrachunku

gospodarczego i rozliczające się z budżetem Państwa poprzez budżet terenowy, pod nazwą:

„Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Pralni i Farbiarni w Gdańsku".

Przedsiębiorstwo ma siedzibę w Gdańsku przy ulicy Gen. Świerczewskiego Nr 30.

Przedmiotem działania przedsiębiorstwa jest eksploatacja zakładów pralni i farbiarni komunalnych, znajdujących się na terenie miast Gdańska i Gdyni, wraz z punktami usługowymi na terenie całego obszaru województwa gdańskiego.

W skład nowoutworzonego przedsiębiorstwa wchodzą: Pralnia i Farbiarnia Chemiczna — Zakład Nr 1 w Gdańsku-Orunii przy ulicy Jedności Robotniczej Nr 58 oraz Pralnia Mechaniczna — Zakład Nr 2 w Gdyni-Chylonii, przy ulicy Żukowskiej Nr 6.

Pralnie te wchodziły dotychczas w skład wielobranżowego Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej w Gdańsku.

Nowoutworzone przedsiębiorstwo podjęło swoją działalność z dniem 1 stycznia 1954 r.

**Dyrektor Wojew. Zarządu Przedsięb.
i Urządzeń Komunalnych
w Gdańsku**

26

KOMUNIKAT

Dyrekcji Okręgowej Poczty i Telekomunikacji w Gdańsku

z dnia 5 marca 1954 r.

w sprawie obowiązku zgłaszania urzędom telekomunikacyjnym o terminach rozpoczęcia i zakończenia wszelkiego rodzaju robót wykopowych wykonywanych w pobliżu kabli telefonicznych.

W związku ze wzmożoną ilością wykopów przeprowadzanych na terenie województwa gdańskiego, a szczególnie na terenie miast Gdynia, Sopot i Gdańsk, przy różnego rodzaju robotach budowlanych, remontowych i naprawczych przez przedsiębiorstwa budowlane i miejskie przedsiębiorstwa usługowe, miało miejsce szereg uszkodzeń kabli telefonicznych.

W związku z powyższym, Dyrekcja Okręgowa Poczty i Telekomunikacji przypomina o obowiązku zgłaszania o terminie rozpoczęcia i zakończenia takich robót terenowo właściwym urzędom telekomunikacyjnym.

Równocześnie ostrzega się, że za straty wynikłe na skutek uszkodzeń kabli oraz kanalizacji kablowej — odpowiadać będą finansowo instytucje i przedsiębiorstwa winne tych uszkodzeń.

Dyrektor Okręgowy: **Z. Bogdaszewski**

Adres Redakcji i Administracji: Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku — Wydział Prawny
Gdańsk, ul. Okopowa 5, III piętro, pokoje nrnr 364 (Redakcja) i 387 (Administracja)
Telefon nr: **319-41-48** (wewnętrzny 247)
Redakcja i Administracja czynna jest od godziny 8—15-tej.

Prenumerata: roczna (ze skorowidzem) 18 zł, półroczna — 10 zł. pojedynczego egzemplarza do 4-ch stron druku — 0,90 zł. Przy większej ilości stron 0,30 zł więcej od każdej drukowanej strony.

Ceny ogłoszeń o zagubionych dokumentach: ryczałt zł 10,50 od jednego dokumentu i 1,50 od każdego dalszego dokumentu.

Wpłaty z góry na konto 293-420-171/2 „Dziennik Urzędowy Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku — w Narodowym Banku Polskim — III Oddział Miejski w Gdańsku.

Cena niniejszego numeru: 0,90 zł.

Odbiorca :

Gdańskie Zakłady Graficzne Zam. 880 19.3.54 1326 W-5-10653 druk. sat. 61×86, 60 g